

Csorba Manó (érettségizett: 1945):

**Madagaszkári eset
(avagy kérdezni is tudni kell)**

Mintegy 30 évvel ezelőtt, a Világbank megbízta az UNIDO-t (az ENSZ iparfejlesztési szervezetét) a Madagaszkár Köztársaság építő- és építőanyagiparának helyzetét és fejlesztési lehetőségeit feltáró tanulmány elkészítésével. Minthogy abban az időben **Csorba Manó építészmérnök** volt az UNIDO építőipari részlegének vezetője (ez nem volt egy nagy beosztás, összesen két munkatársa volt, akik nem beszéltek franciául), ezért neki kellett mintegy három hétre Madagaszkár szigetországba utazni, anyagot gyűjteni és a tanulmányt elkészíteni.

Az érdekes feladattal kapcsolatban így emlékszik vissza „madagaszkári sikere legnagyobbikára”:

„A fővárosban, Antanarivoban tartózkodásom első hetének vége kétnapos ünnepre esett. Malagas összekötőm javasolta, hogy mivel az ünnep utáni napon a tengerparton lévő Mahajanga városkában lesz dolgom, töltssem az ünnepeket az attól délre fekvő, nehezen megközelíthető, ember nemjárta tengerparton, ahol egy remeteéletet élő halásznál szállást is kaphatok, és éhen sem fogok veszni. Ott az Indiai Óceán partján az öböl gyönyörű, csak vigyázzak, mert hemzsegnek a cápák. Tanácsát köszönettel megfogadtam, és a rendelkezésemre adott katonai terepjáró autóval, térkép alapján, úttalan utakon vergődve megtaláltam a »remetét«, akiről kiderült, hogy a háború végén ottragadt olasz katona. Halászatból él, van néhány tő szőleje, aminek terméséből maga készíti borát, és aki néhány centért »bérbe adta« körülbelül 3x3 méter alapterületű pusztán egy priccsel berendezett, pálmalevelekkel fedett szerszámkamráját. Élelemre vonatkozó kérdéseimre rámutatott vízzel telt vödörre, melyből egy hatalmas rák szeretett volna kimászni: »Ha ezt kedveli, szívesen megosztozunk rajta«.

Örömmel elfogadtam, mire közölte, hogy egy óra múlva kész lesz az ebéd, addig menjek, és mossam le magamról az út porát a tengerben, ő majd egy törölközővel integet, ha megfőtt a rák. Aggódva mondtam, hogy figyelmeztettek a cápaveszélyre, mire legyintett: »Látja ott az öböl bejáratánál a korallzátonyt? Azon belül nincs cápa, nyugodtan úszkálhat.«

Megköszöntem, megnyugodtam és élveztem a selymes, langyos vizet, míg házigazdám integetéssel asztalhoz nem hívott. A pompás rákpecsenye után poharazás közben megkérdeztem, mi az oka, hogy a cápák nem jönnek be az öbölbe? »Gyávák és félnek a sok krokodiltól« - hangzott a válasz. »Te jó Isten, én ott úszkáltam és maga nem szólt a krokodilokról?« Mire a házigazdám: »Miért szóltam volna, hisz maga csak a cápákat kérdezte!«”

Forrás:

Budai <FehérFekete>

A CISZTERCI DIÁKSZÖVETSÉG BUDAI OSZTÁLYÁNAK TÁJÉKOZTATÓJA

2007. szeptember – Veni Sancte – XIV. évfolyam, 2. szám

